

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Budapest az év első felében ezer da-*

rabbal több lovat evett meg mint a múlt évben

Forrás:

Magyarország

Bp.

(Hely)

1929. VIII. 1.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

381.631

Hely

Idő

1929

Személy

F

Budapest az év első felében ezer darabbal több lovat evett meg, mint a múlt évben ilyenkor

A vidéki városokban is egyre-másra állítják fel a lóhúsmezőgazdaságokat. Eddig már vagy tizenkét városban mérik a lóhúst a lakosság szegényebb rétegei számára.

Főleg ez adta az aktualitását annak, hogy ellátogassunk a budapesti hatósági lóhúsüzem telepére, a messze Gubacsi-utra és közelebről megismerjük a pesti lóvirsli elindulási útját és rövid pályafutását.

Bent az igazgatói szobában Járity igazgató ur adja meg a választ kérdéseinkre:

— A lóhús-fogyasztás Budapesten általában emelkedőben van. Persze, most nyáron sokkal kisebb a fogyasztás, mint télen. Ez más években is így szokott lenni, mert nyáron a szegény emberek olcsóbban juthatnak a főzelékfélékhez és inkább nélkülözhetik a húst. Mint fentebb mondtam, a lóhúsüzem forgalma általában emelkedik. Ennek illusztrálására közlöm a folyó év első hat hónapi forgalmának összehasonlító adatait a múlt év hasonló időszakának forgalmával. És pedig: 1928 első hat hónapjában összesen 6063 darab lovat vágtunk le és dolgoztunk fel. Ez a szám 1929 első felében 7149 darabra emelkedett. A lóhús-fogyasztás növekedése tehát a folyó évben mintegy huszszázalékos

ki, ami nagyrészt arra vezethető, hogy a drágaság különösen a szegényebb néposztály kereseti viszonyaihoz mérten még mindig nagy. Ezenkívül pedig a lóhús áraival szemben a marha- és sertéshús árai még mindig nagyon drágák.

— A levágásra való anyag beszerzése körül az idén a téli időszak elmúltával a szoktnál nagyobb nehézségek támadtak, mert a hosszú tél miatt a szorgosabb mezőgazdasági munkálatok összerolódtak. A szántási munkákat a gazdák az idén jóformán csak április végén kezdték és a sürgőssé vált munkák miatt igavonó állataiktól nehezebben válnak meg. Az üzemünk részére szükséges anyag nagyrésztét mi a vidéken szerezzük be és kisebb részét fedezzük a tattersalli vásárlásokról.

— Mennyi ma a lóhúsüzem heti vágási forgalma? — kérdeztük.

— Nyár lévén, természetesen, sokkal kisebb, mint télen szokott lenni. A téli hónapokban levágtunk hetenként 350—360 darab lovat, a mostani vágási forgalmunk azonban csak heti 160—170 darabból áll, tehát a télihez képest körülbelül most csak fele üzemmel dolgozunk. De, ismétlem, ez csak

átmeneti állapot és a hidegebb hónapokban ismét nagyobb fogyasztásra van kilátás.

Künn, a lóhúsüzem kövezetes udvarán már kora reggel felsorakoztatják az aznap vésztőhelyre szánt lovakat. Akad közöttük elég jóállású, fiatal állat is. Egészen téves tehát az a közhiedelem, mintha a mészárszékre kerülő lovak mind, kivétel nélkül, kiöregedett, munkából kidőlt gebék volnának.

Szegény halálra ítélt állatok, hehetnek körülbelül harmincan egy sorban, lehorgasztott fővel, megroggyant inakkal és csendes megadással várják a sorsukat, ami nem késik sokáig, hanem tagló alakjában hamarosan jelentkezik is, hogy a siralomház érte-

seit szenvedő szegény páriákat mihamarabb átsegítse ezen a kinos procedurán. Egy jól irányzott taglóút az állat homlokára és vége, megszűnt minden földi fájdalom.

Érdekes, hogy állatvédő emberbarátok nemrég angolrendszerű pisztollyal kísérleteztek a budapesti vágóhidakon, de ez nem vált be. A lóhúsüzem vezetősége megmaradt a régi, jól begyakorolt taglózási rendszer mellett. Az angolok pedig a pisztolyokat teljesen ingyen kínálták, csak a golyóért kellett volna fizetni az angol szabadalmat értékesítő vállalatnak.

A szép sorjában másvilágra küldött lovak feltrancsrozása szinte villámgyorsasággal megy, úgyhogy körülbelül egy óra múlva már megindul a villamosárammal hajtott kolbászkészítő-gép, mely zugva, zakatolva dobálja ki a gyomrából a bélbe öntött kész

kolbászokat, a pesti szegény emberek olcsó és kiadós eledelét.

A lóhús-vágóhid egész környezete úgy fest, mint valami szépen gondozott liget, tele fákkal, bokrokkal és virágokkal. Ezt azért csinálták így, hogy a sok élő növény közömbösítse a leölt állatok vérének és húsreszeinek egészségtelen kipárolgását.

Künn, a zöldelő ligetté varázsolt vágóhid előtt kis, könnyű homokfutó elé fogott pejő ácsorog, unalmában nagyokat rántva a nyakában lógó zabostarisznyán.

Szegény, ha tudná...

(d. i.)